

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.876 van 30 april 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 februari 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 12 januari 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 6 februari 2008 houdende de toekenning van een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. VERGAUWE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker werd op 12 januari 2008 bij een politiecontrole aangetroffen op de trein naar Antwerpen. Hij was niet in het bezit van verblijfsdocumenten.

1.2. Op 12 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die dezelfde dag aan verzoeker werd betekend, luidt als volgt:

“(...)

article 7, al. 1er, 1°: demeure dans le Royaume sans être porteur des documents requis, l'intéressé(e) n'est pas en possession d'un document de voyage valable.

Artikel 7, eerste lid, 1° : verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit (van een) geldig reis-identiteitsdocument.

(...)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 6 februari 2008 besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een nieuwe termijn om het grondgebied te verlaten toe te staan aan verzoeker. Deze beslissing luidt als volgt:

“(...)

un délai courant du 06/02/08 au 11/07/08 minuit est accordé à l'intéressé pour quitter le territoire.”

(...)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

De Raad wijst er op dat om ontvankelijk te zijn het beroep gericht moet zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet. In onderhavige zaak dient te worden vastgesteld dat de tweede bestreden beslissing van 6 februari 2008 enkel een uitvoeringsmodaliteit is van het vorige bevel om het grondgebied te verlaten van 12 januari 2008 en niet kan beschouwd worden als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van verzoeker wijzigt. Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep, in zoverre het gericht is tegen de beslissing van 6 februari 2008, niet ontvankelijk is (R.v.St, nr. 55.041, 6 september 1995).

2.2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.2.1. Verzoeker voert in een eerste middel, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de artikelen 7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers gesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, daar hij niet beschikt over een geldig reis- of identiteitsdocument. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

Verzoeker toont verder niet aan dat er een incorrecte toepassing zou gemaakt zijn van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst naar het feit dat zijn asielerzoek werd afgewezen en stelt dat de *“beslissing uitsluitend in het Frans is gesteld en (...) derhalve niet (voldoet) aan de bovenvermelde bepaling.”*

De Raad stelt vast dat dit middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing die, zoals hoger werd aangetoond, evenwel niet op een ontvankelijke wijze kan worden aangevochten.

In de mate dat het middel toch gericht zou zijn tegen de eerste bestreden beslissing dient te worden opgemerkt dat het middel feitelijke grondslag mist, daar deze beslissing niet uitsluitend in de Franse taal doch zowel in de Nederlandse als de Franse taal werd opgesteld. Een schending van artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.